

PREMIS RAMON LLULL 2008

Maria Salleras Juan

(Palma, 1947)

Maria Salleras Juan va cursar els estudis de treball social a Palma. Durant la Dictadura participà en la lluita clandestina per la democràcia des de diferents partits.

Sempre ha desenvolupat la seva tasca amb sectors de població d'exclusió social. Així mateix, ha destacat pel seu compromís permanent amb la justícia social i exemplifica una generació de treballadores socials que iniciaren la reconversió de la beneficència en la tasca professional dels serveis socials.

La seva formació acadèmica superior començà a l'Escola Professional de Comerç de València. Fou auxiliar d'empresa i auxiliar voluntària a la Creu Roja Espanyola.

Estudià a l'Escola de Treball Social de Palma (1972) i a l'Escola Social de València (Facultat d'Economia), on obtingué el títol el 1975.

En la seva àmplia experiència professional, cal dir que fou membre de l'equip de direcció de la Residència d'Estudiants Samaniego a València (1972-74), treballà com a graduada social a l'Assessoria Laboral Gomila (1974-76) i com a assistenta social a Càritas Diocesana de Mallorca des de 1976, institució en la qual també va treballar com a coordinadora de treball social (1988-95) i de la qual va ser directora (1995-2001). Així mateix, fou membre del Fòrum d'Immigració del Consell Insular i del Fòrum d'Immigració del Govern Balear, com a directora de Càritas. Va ser membre de la Comissió d'Acció Social de la Confederació de Càritas Espanyola (1988-1996) i presidenta de la seva Comissió de Formació (1996-2001), com també del Consell General de la Confederació de Càritas Espanyola en el mateix període. D'altra banda, ha estat coordinadora de pobles de Càritas Mallorca des de 2001 fins ara, coordinadora dels centres que gestiona Càritas Diocesana de la dona amb problemàtica de violència domèstica (2003-05), coordinadora de l'Acció Significativa de Codesenvolupament davant el Fet Migratori a la Confederació de Càritas Espanyola (2004-05) i coordinadora de la Prioritat Fet Migratori a la mateixa Confederació des de 2005 fins ara.

Així mateix, cal destacar que va ser membre del moviment veïnal a Palma i del Grup de Drets Humans (1976-1981), vocal de la Fundació Serveis de Cultura per al Poble (1975-2001), vocal de la Fundació Projecte Home (1995-2001) i actualment és vocal de les fundacions La Sapiència i Deixalles, a més de representant de les ONG al Consell Consultiu de Cooperació i membre de la Permanent de Càritas Diocesana de Mallorca.

Maria Tur i Juan, Marieta de Can Vicent Xeroni

(Formentera, 1935)

Nascuda a l'illa de Formentera el 1935, des de ben petita li agradà molt el ball pagès i les cantades pageses de la seva terra natal. Ben aviat va començar a ensenyar a ballar i cantar la seva filla petita, amb gran devoció, posant tot el seu cor i una il·lusió que feia ganes d'escoltar-la i veure-la.

Això es va estendre al camp de la docència a mitjan anys 80, quan el Col·legi Públic Mestre Lluís Andreu de Formentera va posar en marxa l'activitat extraescolar —Ball pagès|| i na Maria va ser l'encarregada d'ensenyar-la a tots aquells al·lots i al·lotes que volien aprendre els nostres costums tradicionals, la cultura, els balls i les danses antigues. En resum, tot el que els nostres avantpassats ens deixaren com a herència, acompanyat dels sons de les castanyoles, el tambor i la flauta.

Però abans, na Maria ja pertanyia al grup de ball pagès anomenat Sa Colla de Formentera en el qual, amb altres persones, també ensenyaven les danses tradicionals de l'illa. I el seu grup concursà al conegut Festival Mundial de Danses Folkloriques, que se celebrava biennalment a Palma, on aconseguiren un segon i un tercer lloc els anys 1995 i 1997.

Maria Tur també ha contribuït a estendre el folklore de Formentera a altres terres i gents diverses. Ha fet que milers de turistes que han visitat l'illa hagin pogut conèixer el ball pagès i fer unes camallades amb les nostres balladores. I, a més, va portar aquesta modalitat tradicional formenterenca fora de l'illa, a Mallorca i a llocs com Valladolid, Conca, Girona, etc.

Miquel Munar Ques

(Palma, 1924)

Llicenciat en medicina amb el premi extraordinari per la Universitat de Barcelona (1949) i doctor en medicina amb excel·lent cum laude (1965). Ha desenvolupat la seva labor en la sanitat privada com a internista consultor des del 1954, i en la sanitat pública com a cap del Servei de Medicina Interna del Hospital Provincial de Balears (posteriorment l'Hospital General de Mallorca) durant més de 23 anys (1965-1989).

Ha exercit la docència a la Universitat de Barcelona entre 1949-1952 i 1975-1984; i a la Universitat Autònoma de Barcelona entre 1976-1984.

Pel que fa a la tasca de recerca, ha investigat en tots els camps de la medicina interna. A partir de 1976 es va centrar en la malaltia d'Andrade o polineuropatia amiloidòtica

familiar (PAF). Els seus resultats s'han exposat en publicacions i fòrums científics nacionals i internacionals.

Quant a les seves aportacions científiques, clíniques i epidemiològiques més rellevants, és pioner i promotor de la investigació molecular en la PAF en el nostre país des de 1986. Va fer la confirmació diagnòstica del primer pacient de PAF a Espanya l'any 1952 i la identificació del focus endèmic mallorquí de la PAF (posteriorment anomenat focus balear). Va dur a terme el primer estudi epidemiològic mundial sobre la neuropatia cranial en la PAF el 1990. Fou el coordinador del primer trasplantament hepàtic en la PAF a Espanya (1991). Va fer la proposta d'un nou tipus de trasplantament de donant viu (1993), que es va fer per primera vegada l'any 1995. Va coordinar els tres primers trasplantaments hepàtics dominó a Espanya (1999). Ha establert la casuística de la PAF d'onze comunitats autònomes. Ha coordinat 60 trasplantaments hepàtics per al tractament de la PAF, tres dels quals combinats amb un trasplantament renal.

Ha estat l'impulsor de la creació de dues associacions de malalts de PAF a les Illes Balears (ABEA, 1997) i a Valverde del Camino (ASVEA, 2001).

Ha obtingut el premi Doctor Femenía 1961 de la Reial Acadèmia de Medicina de les Illes Balears, el Metge Matas 1987 del Col·legi de Metges de Balears, el Jordi Gol i Gurina (1997) de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i de Balears, i el Premi de Recerca 2005 de l'Acadèmia Mèdica Balear (Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i de Balears). És membre de les reials acadèmies de medicina de les Illes Balears (1961), de Saragossa (1978) i de Barcelona (1989). Pertany a la Comissió Nacional de Medicina Interna (1978-1984), a l'Institut de Biologia Molecular i Cel·lular (Universitat de Porto) i és coordinador del Réseau de Recherche sur les Maladies Rares de l'INSERM-AFM de París.

Guillem Rosselló Bordoy

(Sa Casablanca, Palma, 1932)

Llicenciat en filologia semítica (1956) i en història (1960) per la Universitat de Barcelona. És doctor en història antiga (Universitat de Barcelona, 1973), amb la tesi La cultura talayòtica en Mallorca: bases para el estudio de sus fases iniciales, i doctor en estudis àrabs i islàmics (Universitat Complutense de Madrid, 2003), amb la tesi El Islam en las Islas Baleares. Mallorca musulmana según la "Remembrança" de Nunyo Sanç y el "Repartiment" de Mallorca, per la qual obtingué el Premi Extraordinari de Doctorat corresponent al curs 2003-2004.

Ingressà en el cos facultatiu d'arxivers, bibliotecaris i arqueòlegs el 1961. Treballà en el Museu Arqueològic Nacional i ha estat director del Museu de Mallorca (1961-

2002). També fou professor de llengua àrab, prehistòria i història antiga a la Universitat de les Illes Balears (1968-1995).

És acadèmic corresponent de les reials acadèmies de Bellas Artes de San Fernando, de Bones Lletres de Barcelona, de la Historia i de Bellas Artes y Ciencias Históricas de Toledo. És membre corresponent del Deutsches Archeologisches Institut i magister de la Maioricensis Schola Lullistica. És també vocal del Centre Arqueològic Hispanoamericà William L. Bryant Fund.

Com a investigador ha duit a terme nombroses excavacions arqueològiques a Mallorca i Menorca (1958-1985), com també a Granada i Almeria. A les Illes Balears cal destacar, entre d'altres: la necròpolis de Son Sunyer; el túmul, l'escalonat i el conjunt sacre de Son Oms; l'Estudi General Lul·lià; el conjunt d'Hospitalet Vell (Manacor); ses Païsses (Artà) en col·laboració amb la Universitat de Càller (Sardenya) i Son Matge (Valldemossa) en col·laboració amb el Museu Arqueològic de Deià.

Ha participat en nombrosos congressos, seminaris, cursos i jornades. Així mateix, ha estat comissari de diverses exposicions, com ara —Del rito al juego|| al Museu Arqueològic d'Almeria i "Los jarrones de la Alhambra: simbología y poder".

Entre les seves nombroses publicacions destaquen L'islam a les Illes Balears (1968), Salas de arte medieval (1976), Sección Etnológica: salas de oficios artesanos (1976), La cultura talayótica en Mallorca (1979) i La Remembrança de Nunyo Sanç. Una relació de les seves propietats a la ruralia de Mallorca (1993), en col·laboració amb Antoni Mut Calafell.

María de los Llanos Lozano Guevara

(Madrid, 1926)

María de los Llanos Lozano Guevara és llicenciada en filosofia i lletres (filosofia pura) per la Universitat de Múrcia, amb premi extraordinari (1949). Es va casar a Albacete, i després de passar un any a Califòrnia va retornar a Madrid.

El 1965, quan ja tenia set fills, es va instal·lar a Eivissa i va prendre possessió de la càtedra que havia guanyat a l'Institut Santa Maria, la qual va ocupar fins que es va jubilar el 1991, excepte dos anys en què fou directora de l'Institut Sa Blanca Dona. També va impartir classes a la Universitat Oberta per a persones grans. La seva feina docent ha estat molt important, especialment per la quantitat d'alumnes que han passat per les seves classes, els quals han gaudit de la seva excepcional forma d'explicar. Els seus Apunts de filosofia (1994) són encara una eina que utilitzen molts estudiants de batxillerat.

Altres publicacions de la professora Lozano, fruit de la seva dedicació periodística en el Diario de Ibiza, són els reculls d'articles següents: Lutos y sombras (1984) i Desde mis ojos I, II i III (1997, 1999 i 2002). Dins la seva producció poètica, cal destacar el llibre Y de bruces la noche (1995), al qual va seguir un any després Algarabía.

L'agost de 2000 l'Ajuntament d'Eivissa li concedí la Medalla d'Or de la ciutat.

Rosa Bueno María Castellanos

(Villapalacios, Albacete, 1947)

María Rosa Bueno Castellanos va arribar a Mallorca amb la seva família quan era una nina, després d'haver viscut a Catalunya i a Ciutadella de Menorca.

Filla de família immigrant amb unes condicions econòmiques difícils, va començar a fer feina de molt jove, per la qual cosa la seva formació acadèmica es redueix al certificat d'estudis i a l'aprenentatge autodidacte.

Mallorquina d'adopció i de cor, la seva vida ha estat lligada a la defensa de la cultura, les tradicions i el patrimoni d'aquesta terra. Així mateix, ha assumit un compromís amb la defensa de les llibertats democràtiques en el si d'organitzacions juvenils i més tard en el Moviment Ciutadà.

Com a dinamitzadora veïnal, ha treballat durant dècades donant suport a les associacions veïnals de Palma i reivindicant les millores a les barriades. Aquesta feina la dugué a fundar i presidir la Coordinadora d'Entitats Veïnals, convertida en la Federació d'Associacions de Veïns en l'etapa democràtica. Ha estat una impulsora infatigable de processos culturals, recuperació de festes, campanyes solidàries amb Àfrica i Sud-amèrica, alfabetització d'adults, campanyes en defensa del territori, etc.

Ha estat durant 22 anys la veu i la cara de la Federació d'Associacions de Veïns de Palma en debats, programes de ràdio i televisió i amb les institucions.

Actualment ha deixat la responsabilitat de la presidència de la Federació, encara que manté la seva feina en el si de la Junta Directiva com a vocal.

Guillem López i Casasnovas

(Ciutadella, 1955)

Llicenciat en ciències econòmiques (premi extraordinari, 1978) i llicenciat en dret (1979) per la Universitat de Barcelona. Doctor en economia pública per la Universitat de York (Regne Unit, 1984). Ha estat professor titular d'hisenda pública de la

Universitat de Barcelona, visiting scholar a l'Institute of Social and Economic Research (RU) de la Universitat de Sussex i a la Graduate School of Business de la Universitat de Stanford (EEUU). Des de juny de 1992 és catedràtic d'economia de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) de Barcelona. Entre 1994 i 1997 fou vicerector d'Economia i Relacions Internacionals de la UPF i des de 1996 dirigeix el Centre Especial de Recerca en Economia i Salut (CRES) de la mateixa universitat.

Ha estat el creador i el director de diverses edicions del mestratge en economia de la salut i gestió dels serveis sanitaris, i actualment és responsable de carrera professional i relacions internacionals d'aquests estudis. És codirector del Mestratge de Gestió Pública (UPF-UAB-ESADE) i membre del Consell Acadèmic del màster en fiscalitat (UPF-UPC).

El 1999 fou nomenat membre del Consell Assessor per a la Modernització de l'Administració Pública de la Generalitat de Catalunya. Actualment és conseller de l'Agència Espanyola del Medicament i del Consell Científic de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia Sanitària de la Generalitat de Catalunya. També és membre del Consell Assessor del Ministeri de Sanitat i Consum i del Consell Assessor de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya. És també membre electe de l'Institut Menorquí d'Estudis i de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

L'any 2000 rebé el premi de la Societat Catalana d'Economia per la seva recerca sobre el dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat, i el 2001 el premi Joan Sardà Dexeus al millor llibre d'economia per la publicació La sanitat catalana i els seus referents en països desenvolupats.

És autor de nombroses publicacions i articles en l'àmbit de l'economia i la gestió pública, amb aplicacions específiques en el camp de la sanitat, el finançament autonòmic i la política social.

Des del CRES ha dirigit els projectes sobre la proposta de reforma del finançament autonòmic de la sanitat espanyola, el projecte d'avaluació de les polítiques sanitàries de les comunitats autònomes, com també els estudis de balança fiscal entre Catalunya i l'Estat (1995-1998).

Forma part del Comitè de Direcció de l'European Observatory on Health Systems. És membre del Comitè Científic del Congrés Mundial en Economia de la Salut i del Congrés Europeu d'Economia de la Salut. Fou copresident del IV Congrés Mundial d'Economia de la Salut (San Francisco, 2003) i president del V Congrés Mundial de l'IHEA a Barcelona (2005).

Lluís M. Pomar i Pomar

(Palma, 1915)

Nascut a Palma el 1915, ha estat un manescal especialitzat en petits animals i, a més, fou un dels fundadors d'AVEPA (Associació de Veterinaris Espanyols Especialistes en Petits Animals) i el creador de l'Institut Provincial de Biologia Animal de les Illes Balears.

Va ser cap de l'àrea de Salut Pública de l'Ajuntament de Palma, època en què va intentar reformar i modernitzar el control sanitari dels aliments. Va introduir la concepció de la importància del control de les plagues i els animals peridomèstics (rosegadors, coloms assilvestrats, gallines, etc.) en la prevenció de malalties zoonòtiques. A més, va redactar la primera ordenança de convivència d'animals domèstics en una societat urbana, introduint conceptes de caire positiu, com ara l'efecte benèfic dels animals de companyia per combatre la solitud de les persones grans.

Ha estat col·laborador habitual de la premsa i la ràdio locals, polemista, preocupat pels temes ciutadans i socials, capdavanter de la igualtat i compromès amb les causes solidàries. Les seves opinions sempre han estat independents i valentes.

Antoni Obrador i Adrover

(Felanitx, 1950 - Palma, 2006)

Metge i activista cultural. Exercí la medicina en el camp de l'assistència, la docència, la investigació i la gerència, activitats que va dur a terme amb rigor, profunditat i humanitat i de les quals ens ha deixat un important llegat en forma de múltiples publicacions i ponències sobre investigacions científiques en l'àmbit internacional.

En qualitat de doctor, va ser cap del Servei de Digestiu de l'Hospital Universitari de Son Dureta, professor del Departament de Biologia Fonamental i Ciències de la Salut i membre de l'Institut Universitari d'Investigació en Ciències de la Salut de la Universitat de les Illes Balears.

Fou membre de la Reial Acadèmia de Medicina de les Illes Balears, en la qual ingressà amb el discurs "La Medicina i el llenguatge popular a Mallorca. El Cançoner". Com a president de l'Acadèmia Mèdica Balear, impulsà seriosament la formació biomèdica dels professionals de la salut.

Com a director gerent de l'Hospital Universitari de Son Dureta, mostrà una gran destresa a l'hora de comunicar-se amb la ciutadania mitjançant els seus articles

d'opinió sobre la sanitat de la nostra comunitat, com ara l'escrit "Déficit sanitario y transferencias en Baleares".

La seva fascinació per la ciència li va permetre publicar el darrer any de la seva existència i ja malalt, una desena d'articles, entre els quals destaca "Review article: colorectal cancer surveillance in ulcerative colitis - what should we be doing?", article que va poder exposar mitjançant una dissertació magistral en anglès, en el transcurs d'un important congrés celebrat a Madrid davant especialistes d'arreu del món.

Fou un ferm defensor de la nostra llengua i la nostra cultura i va publicar nombrosos escrits, com ara "Mossèn Alcover i el món de la ciència. Una història en part desconeguda". No es pot oblidar la seva participació en la primera campanya de mallorquí l'any 1973, juntament amb altres universitaris mallorquins residents a Barcelona, i l'organització de cursos d'estiu de català a tota l'illa. Va ser un lluitador infatigable per la defensa de les nostres senyes d'identitat i es va implicar amb tot allò relacionat amb la pintura, la literatura, la història, la natura i la política a les nostres illes.

Maria Lluïsa Suau

(Palma, 1939)

Nascuda a Palma el 17 de setembre del 1939, ha estat una periodista pionera a les Illes Balears. Començà les seves primeres passes professionals a Ràdio Popular, on va poder fer el seguiment de tot el procés de la transició democràtica a les Illes. Però és coneguda, sobretot, perquè va donar la imatge i la veu al primer mitjà de comunicació audiovisual en català a les Illes Balears.

Va ser el 15 de novembre del 1979 quan presentà l'estrena de l'Informatiu balear de TVE, un programa que es feia a les Illes Balears i que, els primers mesos, s'emetia diàriament des de Madrid. Maria Lluïsa Suau presentava el noticiari i, a la vegada, feia el seguiment de l'activitat política dels diputats i senadors de les Illes Balears a Madrid.

La seva contribució a la normalització lingüística de les Illes Balears, a través de l'Informatiu balear diari, i el seu compromís permanent amb la veritat, el pluralisme i el rigor informatiu, com també tot el fort compromís social i cívic de la seva activitat, han fet d'ella una periodista de prestigi i, a la vegada, un exemple per a tota la professió.

Mateu Castelló i Mas

(Palma, 1935)

Doctor, enginyer forestal i llicenciat en dret, és una persona molt coneguda i de gran prestigi en el món de la conservació de la natura de les Illes Balears i, en general, en el món rural. Va ser el màxim responsable tècnic de conservació de la natura a les Illes Balears durant trenta anys: des de 1971 a 2000, primer com a cap provincial de la prefectura de l'ICONA a les Balears (fins al 1983) i, posteriorment, com a cap dels serveis de conservació de la natura a les conselleries autonòmiques d'Agricultura i de Medi Ambient.

Va ser delegat del Ministeri d'Agricultura entre els anys 1979 i 1983, en una època complexa (negociació de transferències, entrada al Mercat Comú Europeu, etc.), durant la qual va consolidar el seu bon nom i la seva reconeguda capacitat de diàleg, tant en la direcció de l'equip de la Delegació com en les negociacions de transferències i les organitzacions agràries.

Com a responsable de l'ICONA, va impulsar l'organització dels serveis antiincendis, un acord del Ministeri i el Consell General Interinsular per a la compra de finques públiques —que es va iniciar amb la seva gestió, ja que abans l'Estat no havia comprat mai territori a les Illes Balears— i va impulsar el primer expedient de declaració del Parc de la Serra, que es va veure frustrat per motius polítics. Igualment, va promoure la realització d'inventaris d'espais naturals i estudis d'ordenació territorial, entre els quals destaquen els del Salobrar de Campos, s'Albufera de Mallorca, ses Salines d'Eivissa o l'illa de Formentera, que posteriorment han estat bàsics per a la legislació de protecció del territori. L'organització dels aspectes de caça, de gestió i d'aprofitament forestal és fruit de la seva etapa com a responsable d'aquests serveis.

Ja integrat a la Comunitat Autònoma, va tenir iniciatives tan importants com la proposta de crear una empresa pública de gestió forestal i conservació de la natura, i la seva participació en primera línia en la planificació, declaració i gestió de parcs naturals, inclosa l'adquisició de s'Albufera. Ha estat professor associat de la UIB i membre actiu de l'Oficina de Caça del Consell Insular de Mallorca.

Des de 1999, és president de la denominació geogràfica protegida Sobrassada de Mallorca, i des de 2006, pertany al Consell Assessor de Flora i Fauna de les Illes Balears, el Comitè de Flora del qual presideix.

Associació Foro per la Qualitat (foQua)

(Palma, 2005)

L'associació Foro per la Qualitat (foQua) és una entitat empresarial, sense ànim de lucre, d'entitats que atenen persones amb discapacitat de les Illes Balears. Fou constituïda l'octubre de 2005 per representar i promoure el desenvolupament empresarial, la innovació i la qualitat en el sector de la discapacitat a les Illes Balears.

Les finalitats de l'associació són la representació de les seves entitats i dels seus interessos professionals, laborals, econòmics i socials; la negociació col·lectiva; la innovació en els serveis i en el sector de la discapacitat i la màxima qualitat en la gestió empresarial amb la major eficiència (responsabilitat social).

Representa un col·lectiu de més de 1.500 persones amb discapacitat i el 70 % dels centres i associacions de les Illes Balears. Està integrada per 14 entitats sense ànim de lucre, que compten amb 3.000 associats i en les quals treballen més de 600 professionals.

Les entitats que configuren foQua són organitzacions molt representatives a les Illes Balears i tenen una àmplia experiència en el sector de l'atenció a la discapacitat. Les entitats associades són les següents: Amadip-esment; APROSCOM; APROCEM; ASPAS; ASINPROS; AMADIBA; Cap de Llevant; Fundació Tutelar per a Persones amb Disminució Psíquica de Mallorca; Fundació Tutelar de Menorca; Iguals Treball i Natura; INTRESS; ISLA, taller ocupacional; Mater Misericordiae; Residència Son Tugores i Habitatges Tutelats Mater.

Les entitats presten serveis concertats amb el Govern de les Illes Balears i amb els Consells Insulars de Mallorca i Menorca, en els àmbits de la salut, l'educació, l'atenció de dia, l'habitatge, l'oci, l'atenció social i familiar i la tutela, entre d'altres. A més, ofereixen serveis de formació i ocupació i actualment proporcionen un lloc de treball a més de 500 persones amb discapacitat en centres especials d'ocupació (impremta, jardineria, neteja, restauració i granja escola) i en empreses del mercat ordinari (treball amb suport).

Rodolfo Fernández Farrés, Rudy Fernández

(Palma, 1985)

Jugador de bàsquet espanyol, nascut a Palma el 4 d'abril de 1985: fa 195 cm d'altura, pesa 85 kg i a la pista ocupa la posició d'escorta. Va jugar des de petit en les categories inferiors del DKV Joventut de Badalona, fins que va pujar al primer equip en la Lliga de l'Associació de Clubs de Bàsquet (ACB) la temporada 2003-2004. La meteòrica carrera de Rudy Fernández respon a dos factors clau: un irreprimible

esperit de competició i pura genètica. Es va inscriure en el planter del Sant Josep Obrer de Palma.

La resta de la seva carrera va ser vertiginosa. Pocs anys després de començar a jugar, el DKV el va fitxar i se'n va anar a Badalona. Després de jugar en les diferents categories de la selecció, va irrompre a l'ACB la temporada 2003-2004, amb Aíto a la banqueta del DKV, i Rudy va renovar el compromís amb la Penya fins al 2008. Des d'aquell moment va començar a ser de vital importància per a l'equip. Fou convocat per la selecció espanyola absoluta aquell estiu en els Jocs Olímpics d'Atenes. Després de ser nomenat jugador revelació de l'Eurolliga, en el Draft de l'NBA fou elegit en primera ronda pels Phoenix Suns, equip que va traspasar els seus drets immediatament a Portland Trail Blazers.

El joc de Rudy es caracteritza per la seva capacitat de salt i d'esmaixar la pilota de forma espectacular. A més té un gran encert en el tir exterior. La principal virtut de Rudy Fernández és ser posseïdor d'una precocitat i una maduresa impròpies en les llistes de jugadors disponibles per al Draft. Un jugador que duu anys jugant en la segona millor lliga del món. A més, es pot valorar el seu físic, que li permet ser més ràpid que els seus rivals per desbordar-los en l'un contra un i volar cap a la cistella contrària. Per si això no bastàs, Rudy presenta una gran capacitat per adaptar-se a les exigències de l'equip. El seu paper com a líder li ha exigít estar més atent al que passa al seu voltant, i d'aquesta manera ha millorat la seva visió de joc i capacitat de passada. Ha estat 44 vegades internacional i ha marcat 288 punts amb la selecció espanyola.

Títols internacionals de selecció: medalla d'or en el Campionat Mundial de Bàsquet de 2006, al Japó; medalla de plata en l'Eurobàsquet 2007, a Espanya, i medalla de bronze en el Campionat d'Europa (categoria cadet), a Riga.

Títols internacionals de club: 1 Eurocopa de la FIBA (2006).

Títols nacionals de club: 2 lligues catalanes (2005 i 2007).

Nominacions individuals: MVP de la Copa del Rei el 2004; millor jugador jove d'Europa el 2006 i millor jugador jove d'Europa el 2007.

Ferran Pujalte i Vilanova

(Palma, 1961-2007)

Llicenciat en història per la Universitat de les Illes Balears (UIB), 1992. Historiador, investigador i gestor de patrimoni històric.

Especialista en història econòmica contemporània de les Illes Balears, en particular en els aspectes relacionats amb el procés d'industrialització a Mallorca: la història empresarial, l'energia i la tecnologia industrial.

La seva recerca començà a finals dels anys vuitanta, amb estudis primigenis sobre l'automoció a Mallorca, i tot i que va llicenciar-se de forma tardana i no va abastar estudis de postgrau —fou funcionari de Correus—, les seves publicacions van assolir un gran prestigi professional i es mantenen com a referent.

Ben aviat, immers en el Grup d'Estudis d'Història Econòmica de les Illes Balears, dirigit des del Departament d'Història de la UIB per Carles Manera, va començar a destacar en l'estudi de l'energia com a factor gens perifèric en els models explicatius dels processos d'industrialització. En aquesta direcció va publicar els seus primers articles en revistes d'especialitat.

En paral·lel, les seves inquietuds culturals l'acostaren a la recuperació del patrimoni en tres branques essencials: la catalogació de la biblioteca de Joan Llabrés Bernal (1995), la participació en l'organització de diverses exposicions històriques i la gestió del fons històric de Gesa Endesa a les Illes Balears (2001-2007).

És en aquest darrer àmbit on el seu treball ha deixat una empremta indeleble. Gràcies a la seva tasca s'ha pogut conservar una bona part del patrimoni documental i tecnològic del sector energètic a les Illes Balears. Una part del patrimoni documental és actualment custodiada per l'Arxiu Històric del Regne de Mallorca.

Entre les seves publicacions destaquen “Loryc, sociedad anónima. Una industria de automóviles en Palma de Mallorca (1920-1929)”; “El factor energético en el proceso de industrialización: una primera aproximación” (1992); “Dinámica de matriculación de automóviles en las Islas Baleares. Aparición, difusión e implantación del automóvil (1900-1960)”.

Toni Roig Sierra

(Palma, 1946-2007)

Cantant, guitarrista i compositor. Des de ben infant va mantenir una intensa relació amb el món de la música, ja que assistia al Conservatori del carrer del Call. A partir dels divuit anys va començar a dedicar-s'hi de ple.

A principis de la dècada dels vuitanta va fundar Música Nostra amb Miquela Lladó, Pep Toni Rúbio, Pep Rotger, Ignasi Cases i Enric Busquets. La irrupció de Música Nostra suposà la consolidació definitiva del nou Ball a sa Plaça, un moviment popular sorgit en el si de l'Escola de Música i Dansa de Palma, amb un ideari

substanciat en dos únics punts: en primer lloc, la convicció que el ball de bot tenia sentit en la societat mallorquina contemporània i, en segon lloc, que calia apropiarse'n i retornar-li el seu caràcter de celebració popular.

Amb Música Nostra va publicar els discs Ball de bot (1982), Vetllades d'antany (1983) i Va de jota! (1985), en el qual Toni Roig aportà la seva primera composició, el "Bolero de sa morena". La seva etapa en aquest grup va cloure amb la publicació del disc Ball a sa plaça (1988) i el posterior recopilatori Deu anys (1990).

El 1990 va fundar amb Catia Bonnín, Joan Pastor i Tomeu Calafell la Federació de Música i Ball i el 1993 va signar tots els arranjaments de l'únic treball discogràfic de Sa Revetla de Sant Antoni: Després d'onze anys.

La primavera de 1995 va néixer Al-Mayurqa amb el disc Projecte Roig. Una cançó del disc, "Mai l'amor és impossible", meresqué el guardó Cerverí de Girona que atorga anualment la Fundació Prudenci Bertrana a la millor lletra d'una cançó en català.

El 1995 fundà Defesta, Centre de Difusió de la Cultura Popular.

L'hivern del 1997 el segon treball d'Al-Mayurqa, De poetes i altres codolades, va veure la llum. Uns mesos més tard, durant la tardor de 1998, aparegué Anem de gresca!, concebut per celebrar el vintè aniversari de la recuperació del Ball a sa Plaça. L'estiu del 2001 publicaren Fent camí i la primavera del 2004 Amb coherència.

Toni Roig va ser també membre del Consell de l'Obra Cultural Balear.

Elías Torres i Tur

(Eivissa, 1944)

Arquitecte, doctor per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona. Fou professor a diversos departaments de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, des de 1969 fins a 1999, i professor convidat a la Universitat de Califòrnia, de Los Angeles, a la Universitat de Harvard i a la Universitat de Nàpols Federico II, a Itàlia.

Ha publicat també diversos llibres sobre arquitectura com Guía de Arquitectura de Ibiza y Formentera (1980); Park Güell (2002), Luz Cenital (2005); Hubiera preferido invitarles a cenar... (2005). També ha publicat nombrosos articles a revistes especialitzades com El Croquis, Quaderns d'Arquitectura, Arquitectura Viva, Arquitectura AV, Diseño Interior, Architectural Review, Architecture d'Aujourd'hui, AU Arredo Urbano, Bauwelt, Casabella, Detail, Domus, Japan Architecture, Lotus

International, Ottagono, Progressive Architecture, SD, Spazio e Società i Techniques et Architecture.

Ha estat guardonat amb el Premi FAD d'arquitectura i interiorisme en diverses ocasions en les categories d'arquitectura, espais exteriors i espais efímers. Ha estat també premiat amb els guardons Delta de Oro i Delta de Plata per alguns dels seus dissenys i ha aconseguit altres premis importants d'arquitectura nacionals i internacionals per les seves obres.

Entre les seves obres arquitectòniques més representatives destaquen la Casa Regina a Eivissa (1972); els jardins de Vil·la Cecília a Barcelona (1982); la rehabilitació de l'interior del Palau de les Heures a Barcelona (1988); els habitatges de la Vila Olímpica de Barcelona (1991); l'annex del Museu Kumamoto a Japó (amb R. Yagi, Daiwa Architects) (1992); la Casa Rauchwerch a Nova Orleans (EEUU) (1993); les escales de La Granja de Toledo (2000); el Centre d'Estudis Universitaris de Terrassa (2003) o la rehabilitació de les murades de Palma (2003).

Entre els seus projectes actuals en construcció destaquen l'Hotel Hiberus al recinte firal de l'Expo Zaragoza 2008 i el projecte de regeneració i adequació de l'Albereda d'Hèrcules a Sevilla.

El disseny d'interiors, l'arquitectura efímera i el disseny d'objectes són altres camps en què ha treballat Elías Torres, amb creacions com ara el fanal "Lampelunas", el mobiliari "Escofet" o la llosa "Alameda".

Personal sanitari que treballa en el camp de les cures pal·liatives d'Atenció Primària les Illes Balears, de l'Hospital Joan March i de l'Hospital General.

El grup de professionals de cures pal·liatives del sistema sanitari públic de les Illes Balears fa una tasca exemplar ajudant els malalts i els seus familiars a afrontar els durs moments finals. Aquest grup humà acredita una formació excel·lent demostrant cada dia una enorme capacitat d'empatia amb el sofriment dels altres.

El Servei de Salut, a través de GESMA, l'Atenció Primària de Mallorca, l'Àrea de Salut de Menorca i l'Àrea de Salut d'Eivissa i Formentera, disposa d'una xarxa de recursos que cobreixen des de l'atenció domiciliària fins a l'hospitalització dels malalts terminals. La majoria d'aquests són malalts oncològics.

Aquesta xarxa de recursos desenvolupa intervencions com ara el control de símptomes, el suport emocional i l'establiment de nivells d'informació i la comunicació amb la resta de recursos sanitaris i socials que faciliten i agilitzen la presa de decisions en l'atenció d'aquests malalts i famílies.

Els recursos de la xarxa de cures pal·liatives a Mallorca disposa de 37 llits entre l'Hospital Joan March i l'Hospital General i més de 24 professionals dedicats a aquests tasques socio sanitàries. La llista es completa amb els recursos humans que aporten els equips de Suport d'Atenció Domiciliària, dependents d'Atenció Primària.

A les illes de Menorca, Eivissa i Formentera l'esforç s'ha repartit entre els hospitals Mateu Orfila i Can Misses, a més dels departaments d'atenció primària.

Tots aquests professionals són un exemple i un referent per a la societat illenca dins el camp de l'assistència socio sanitària.

Concepció Balboa Buika, Concha Buika

(Palma, 1972)

Cantant d'origen guineà, nascuda a Palma. Des de molt petita es va fer evident el seu talent musical. Va començar la seva carrera cantant a bars i clubs de Mallorca.

Els anys 90 va col·laborar en diferents produccions, entre les quals destaquen Ombra de La Fura dels Baus, o la banda sonora de la pel·lícula Km. 0, dirigida per Rafael Alberó amb música de Joan Bibiloni. Paral·lelament va compondre i arranjar temes com ara "Ritmo para voçé", "Up to the sky" i "Loving you" (tots foren èxits house a Europa).

Des de novembre de 2000 fins a març de 2001, actuà als casinos Luxor, Harra's i Gold Coast de Las Vegas (EEUU). També va actuar com a convidada en el Blue Note de la mateixa ciutat amb Rachelle Ferrell.

Arranjadora i compositora autodidacta, Concha és una cantant que maneja tots els estils (jazz, boleros, flamenc, funk, etc.).

Presentà el seu primer disc el febrer de 2005 amb el títol Buika. El 2006 va sortir el seu segon disc, Mi Niña Lola, amb el qual va obtenir el Disc d'Or i fou guardonada amb els Premis de la Música 2007 al millor àlbum de cançó espanyola i també en la categoria de millor producció artística.

Miquel Àngel Riera i Nadal

(Manacor, 1930 - Palma, 1996)

Va començar a estudiar dret com a alumne lliure a la Universitat de Barcelona. Posteriorment, es matriculà a dret i a filosofia i lletres a la Universitat de Granada i a dret a la de Salamanca. Va obtenir la llicenciatura en dret el 1956.

Advocat influent, va esmerçar esforços en la promoció d'empreses culturals i literàries a Manacor, entre les quals destaquen les col·leccions "Tià de Sa Real" i "El Turó", engegades i consolidades gràcies a la seva empena i gestió personal i de les quals també fou director. Entre les seves distincions, va obtenir nombrosos i prestigiosos premis, com ara el Premi Ciutat de Palma, el Premi de la Crítica Serra d'Or, el Premi Nacional de Narrativa Catalana, etc., i el 1989 li fou concedida la Creu de Sant Jordi per la Generalitat de Catalunya.

Quant la seva obra, després d'uns inicis castellans que han restat pràcticament inèdits, es donà a conèixer amb Poemes a Nai. En els llibres posteriors tendeix a la poesia discursiva, en què, sobretot, sembla voler fixar els seus plantejaments personals davant la vida i el món exterior: Biografia (1974), La bellesa de l'home (1979), Paràbola i clam de la cosa humana (1974), Llibre de benaventurances (1980) i El pis de la badia (1992).

Va aconseguir l'èxit més gran com a narrador, amb una producció que es podria considerar seguidora de la novel·la psicològica. Els seus llibres formen un cicle unitari, fàcilment comprovable en la interrelació de personatges d'una novel·la a la següent i per la presència del tema de la problemàtica de la convivència humana. Uns personatges que lluiten per sobreviure i dels quals es mostren les reaccions en situacions extremes: Fuita i martiri de sant Andreu Milà (1973), Morir quan cal (1974, Premi Sant Jordi), L'endemà de mai (1978, Premi de la Crítica) i Panorama amb dona (1983, Premi Serra d'Or). Aquestes quatre novel·les tenen com a escenari de fons la guerra i estan basades en part en el que havia sentit contar de la Guerra Civil a Manacor. Amb Els déus inaccessibles (1986), guardonada amb el Premi Nacional de Literatura Catalana, i Illa Flaubert (1989, Premi Josep Pla, Joan Crexells, Nacional de la Crítica i Ciutat de Barcelona), es completa una important obra narrativa, que pretén ser sobretot una exploració en el si de l'ésser humà.

També va fer incursions en la narrativa curta, molt més màgica i amarada d'un subtil sentit de l'humor, amb La rara anatomia dels centaures (1979) i Crònica lasciva d'una decadència (1995). L'any 2002 es recolliren en un volum els seus articles, pròlegs i parlaments de tema literari amb el títol La meva experiència creativa.

Cors de la Fundació Teatre Principal de Palma

(Palma, 1983)

El cor de la Fundació Teatre Principal de Palma va ser creat l'any 1983 com a base dels espectacles lírics i concertístics del Teatre Principal.

D'aleshores ençà, han passat pel cor i els tres cors filials una gran quantitat de cantaires que han fet possible la realització de les vint-i-una temporades d'òpera i de sarsuela. Des que es fundà i durant els primers quatre anys, Rafel Nadal en va ser director i des de 1988 el dirigeix Francesc Bonnín.

Tota aquesta activitat li ha permès col·laborar amb artistes internacionals com ara E. Obratzova, D. Zajick, A. Milo, C. Álvarez, V. Sardinero, C. Chausson, J. Pons, F. Cossotto, K. Rydl, M. Manguerra, I. Vinco, A. M. Sánchez, J. Bros, R. Kabaivanska, N. Martinucci, P. Giuliacci, G. Casolla, F. Patané, L. Flanighan, I. Salazar, etc., i amb directors com F. Mónica, L. Remartínez, P. Bender, E. Colomer, G. Simon, N. Santi, E. Khon, R. Gandolfi, G. Carella, F. Haider, M. Amiliato, J. Acs, C. Davis, R. Palumbo, R. Paternostro, F. M. Carminati, etc.

A més de les actuacions que ha fet en molts indrets de Mallorca, el cor també ha actuat al Festival de Santander, al Festival Gstaad (Suïssa), a Logronyo, al Teatre Arriaga de Bilbao i la basílica de Sant Pere del Vaticà. Col·labora assíduament en les temporades de l'Orquestra Simfònica de Balears i amb altres entitats socials i culturals.

El cor ha interpretat (en alguns casos com a estrena absoluta) i enregistrat música d'autors mallorquins com ara la integral de la música coral d'Antoni Noguera; "Brisas" de Borràs de Riquer; "El pi de Formentor" i "Nuredduna" de Bernat Julià; "L'enamorada" de B. Poquet; "El castell d'iràs i no tornaràs" de B. Porcel; "Rua Fosca" de J. Santandreu i M. Brunet (en DVD); "Angelus" i "La Balanguera" de Joan Valent, "La Balanguera" de Joan Martorell o el concert del XX Aniversari dels Cors de la Fundació Teatre Principal de Palma.

José Antonio Fortuny Pons

(Maó, 1972)

Va néixer a Maó el 1972. Quan era un fillet li varen diagnosticar la malaltia anomenada atròfia muscular espinal. És una malaltia que va atrofiant paulatinament la musculatura, sense cap esperança ni possibilitat de remei. Tot i així la seva opció personal ha estat la de la lluita: va decidir estudiar, entrenar bàsquet des de la seva cadira de rodes i escriure el seu llibre.

Va invertir sis anys de la seva vida a escriure el llibre *Diálogos con Áxel* (Círculo de Lectores, 2003) amb un pròleg de José María Mendiluce. Aquest llibre descriu de manera commovedora la cohabitació de José Fortuny amb la seva malaltia. *Diálogos con Áxel* és una font d'alegria i esperança per a tothom que el llegeix i posa en evidència fins a quin punt pot arribar l'afany de superació, de lluita, de satisfacció en

els plaers més senzills de la vida. La qualitat humana i literària del llibre és indiscutible. Va ser, a més, un èxit de vendes.

A més, José Fortuny participa activament en les activitats del col·lectiu Vida Independent, d'àmbit estatal. Les aportacions d'aquest col·lectiu han estat clau en la redacció de l'anomenada Llei de la dependència de l'Administració de l'Estat i ja en vigor.

Juntament amb això, actualment podem trobar amb certa freqüència articles seus publicats a la premsa local de Menorca. També és un activista incansable a través d'Internet i difon qualsevol informació que permeti conscienciar la societat sobre la problemàtica de les persones amb limitacions funcionals.